

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת מיכל הירשפלד

תובע אלקנה פיקאר
ע"י ב"כ עו"ד מנשה יאדו

נגד

נתבעת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גילה קרמר
מפרקליטות מחוזי ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1 תביעה לפיצויים בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

2 **תמצית העובדות והמחלוקת**

3 1. התובע, תושב יצהר, הורחק ביום 15.5.17 מיישובו למשך 4 חודשים, בצו מינהלי שהוציא
4 אלוף פיקוד המרכז.

5 2. התובע ערער על צו זה לבית המשפט הצבאי לערעורים (ו"ע 2098/17). בהחלטה שנתן בית
6 המשפט ביום 29.5.17, נותר הצו על כנו אולם תקופת ההרחקה קוצרה לחודשיים.

7 3. בהחלטה קבע בית המשפט, בין השאר, כי "המידע שהוצג בפניי – בראיות הגלויות
8 והחסויות ובטיעוני הצדדים – הוא מורכב, ועורר התלבטות לא קלה".

9 בהמשך נכתב:

10 "מן המידע החסוי עולה, כי המערער נצפה במהלך הפרות סדר וארועים
11 אלימים, כשהוא רעול פנים, ובנסיבות שמעלות חשד כבד כי הוא מלבה
12 את האלימות. המערער נחשד, ואף הודה בכך, שהשתתף בסיוורים,
13 שהוא מכנה 'טיולי שבת' אך בפועל יש להם סממנים של פעולות
14 התגרות, איום והתססה כנגד שכניו הפלסטינים של הישוב יצהר. כמו
15 כן, יש מידע המעורר חשד ממשי, כי כאשר המערער מארח בביתו

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1 צעירים מ'נוער הגבעות' שבסיבת שהישוב יצהר, הוא מסית אותם
2 לבצע פעילות אלימה נגד תושבים פלסטיניים בכפרים הסמוכים.
3 בניגוד לטענות ההגנה, יש ראיות הקושרות את המערער להפרות הסדר
4 מיום 30/3/17 ו-22/4/17. עם זאת, לא הוכח ברמת ודאות גבוהה כי
5 במועדים אלה המערער עצמו נהג באלימות".

6 עוד נכתב:

7 "... נוצר מצב, שבו מצד אחד חסרות ראיות חד משמעיות למעורבות
8 ישירה של המערער במעשי אלימות, או בהסתה אישית לאלימות;
9 מרבית הראיות רק מניחות בסיס להשערות מושכלות בנוגע לטיב
10 מעשיו של המערער, ומתקשות להתמודד עם טיעוני העובדתיים
11 הממוקדים של המערער על חוסר מעורבותו בארועים האלימים. מצד
12 שני, ישנן ידיעות מודיעיניות חסויות, המעלות חשד כבד כי המערער
13 אינו מסתפק בהבעת מחאה או בארוח לבבי ותמים של הנערים
14 העובדים למענו או באים לביתו. החשד הוא שהנערים היוצאים מבית
15 המערער פונים בהשפעתו לפעילות מתגרה ואלימה, שבסופה פגיעה
16 ברכוש ואף בגוף".

17 .4 בסיום ההחלטה נכתב:

18 "בסופו של דבר שוכנעתי, כי הוצאת צו הגבלה נגד המערער היתה
19 נחוצה וסבירה. הראיות הקיימות הרימו את הנטל הנדרש למסקנה, כי
20 המערער בעל מעמד והשפעה על הצעירים שהוא מעסיק ומארח בביתו,
21 וכי בהשפעתו יצאו לפעילות אלימה. עוד מלמדות הראיות, כי למערער
22 כוונה להוסיף להיות מעורב באלימות באזור יצהר. נסיון העבר מלמד,
23 כי מימוש כוונותיו יוביל קרוב לוודאי, לפגיעה בבטחון האזור, בשלומם
24 של שכניו הפלסטיניים וברכושם. לכן נכון היה לנקוט צעד שירחיק את
25 המערער מן האזור הרגיש לזמן מה.

26 עם זאת, לאור הספקות הנלווים למידע הקיים, לדעתי נכון היה
27 להסתפק בתקופת הרחקה קצרה יותר, שבסופה יבחן המפקד הצבאי
28 שנית אם התנהגותו של המערער או הנסיבות בשטח מצדיקות את
29 הארכת הצו".

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

5. ביום 8.6.17 התיר בית המשפט את פרסום ההחלטה, וזאת לבקשת התובע, שנימק את בקשתו, בין השאר, בכך שנמצאה בה "משמעות ציבורית רחבה".
6. הנתבעת מאשרת כי לאחר שקיבלה את ההחלטה, נפגשה עם הכתב הצבאי של "ידיעות אחרונות", אלכס פישמן. לטענתה, בפגישה שוחחו הצדדים באופן כללי על הפעילות האלימה באזור הישוב יצהר ועלה גם עניינו של התובע שהיה "בכותרות" עקב מערכה תקשורתית שניהל נגד הנתבעת על רקע צו ההרחקה המינהלי וההליך השיפוטי שהתנהל נגדו.
7. עוד מאשרת הנתבעת, כי במהלך אותה פגישה הועבר לכתב מידע אודות התובע, מידע שלטענתה כבר "הובע ופורסם" במסגרת החלטת בית המשפט הצבאי ובפרסומים קודמים. "בסמוך", ממשיכה ומבהירה הנתבעת, "הועברה לכתב גם תמונה", באמצעות דוברות הנתבעת, לאחר שהעברתה אושרה על ידי נציג הנתבעת.
8. מדובר בתמונה בה נראה התובע כשהוא רעול פנים, תמונה שפורסמה, כך נטען, בפומבי בחודש מרץ 2017 באתר אינטרנט פלסטיני (או "אתר ערבי" כדברי התובע), שצורפה לראיותיה. התמונה תוארה באופן מילולי גם בהחלטת בית המשפט הצבאי שהותרה בפרסום. לטענת הנתבעת תמונה זו נבחרה על ידה להעברה לכתב דווקא מסיבות אלה.
9. כך תוארה התמונה בעמ' 2 להחלטה :
- "לאחר שעיינתי במידע החסוי הוריתי לחשוף בפני ההגנה שתי תמונות, שבהן נראה המערער בשטח פתוח, כשהוא רעול פנים ובאחת אף נראה מחזיק חפץ בידו...".**
10. באותו יום פרסם הכתב פישמן כתבה שכותרתה "המחתרת חוזרת", המתארת אלימות המופעלת על ידי "נערי הגבעות" נגד התושבים הפלסטינים בכפרים שבסביבה ונגד כוחות הביטחון. עוד תואר בכתבה חשש של השב"כ מפני הסלמה באזור, לאחר שהיתה הצלחה בייצוב הביטחון ומניעה של פעולות אלימות.
11. הכתבה כללה גם התייחסות לתובע, כדלקמן :
- "באמצע מאי השנה פורסם בעיתונות הדתית-לאומית סיפורו של אלקנה פיקאר, תושב יצהר, שהוצא נגדו צו הרחקה לחודשיים בגין פעילות אלימה. ביו"ש הזדעזעו מה"עוול" שעולל לו השב"כ, שכן בשיח של פעילי הימין מוצג פיקאר כ"עובד סוציאלי" שהלן בביתו, כמעשה חסד, את אותם נערי גבעות. גרסת השלטונות קצת שונה: הם**

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 ישנו אצלו, עבדו אצלו בשיפוצים, ובשבתות יצאו לטיולים באזור כדי
2 להרביץ לערבים, להשחית רכוש, ואם יגיע הצבא – לטפל גם בו.
3 השב"כ ביקש את הרחקתו מן השטח לארבעה חודשים, השופט אישר
4 רק חודשיים".
- 5 .12. בכתבה פורסמו 2 תמונות של התובע (אלה שנזכרו בהחלטת בית המשפט לערעורים).
6 באחת הוא הופיע רעול פנים ומתחתיה הופיע הכיתוב: "אלקנה פיקאר בפנים רעולות".
7 בשנייה הוא נראה מחזיק בידו מסמך ומתחתיה הופיע הכיתוב: "אלקנה פיקאר כ"עובד
8 סוציאלי" שמסייע בשיקום נערי גבעות".
- 9 .13. בשעות הלילה של אותו יום פרסם הכתב רועי שרון ברשת החברתית "טוויטר" את אותו
10 התמונות בתוספת הציוץ:
- 11 "השב"כ בצעד תקדימי במאבק נגד טרור יהודי, מפרסם תמונה (פלוס
12 קרדיט) של המורחק המנהלי אלקנה פיקאר במהלך "פעילות
13 מבצעית" (ידיעות אחרונות)
- 14 .14. בעקבות פרסומים אלה עתר התובע לבית המשפט הצבאי לערעורים בבקשה "להורות למשיב
15 לעצור פרסום ראיות מתוך התיק". התובע ביקש לאסור את פרסום תמונתו כשהוא רעול
16 פנים, תמונה אשר היתה, כאמור, חלק מהראיות שהוצגו בתיק, בטענה כי הצו שהתיר את
17 פרסום ההחלטה שניתנה בערעור לא התיר פרסום ראיות מהתיק. התובע הוסיף וטען כי
18 פרסומה של התמונה "משחיר את פניו של המערער ומונע הצגה מאוזנת יותר של ההליך".
19 לטענתו, פרסום התמונה לא רק שאינו חוקי הוא גם אינו הוגן בנסיבות ומאלץ אותו
20 להתמודד לא רק עם הליך מינהלי אלא גם עם תעמולה מינהלית.
- 21 .15. לטענת המשיב בבקשה (התובעת שם והנתבעת כאן), ההחלטה שפורסמה לבקשת המבקש
22 (התובע כאן), כוללת תיאור של מה שאפשר לראות בתמונות שהתפרסמו וכי "למען הסר
23 ספק מבלי להכנס לגוף טענות העורר, נמשיך ונפעל בהתאם לאמור בסעיף 89(ה) לצו".
- 24 .16. ביום 27.6.2017 נעתר בית המשפט הצבאי לבקשת התובע לאסור את המשך פרסום תמונתו
25 רעול פנים מהטעם שזו שימשה ראיה בהליך המנהלי שהתנהל בדלתיים סגורות, ולא הותרה
26 לפרסום.
- 27 .17. כך נקבע בהחלטה:

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1 "הודעתה של התביעה אינה ברורה, ובמקום להסיר ספק, היא יוצרת
2 אותו. האם התביעה מסכימה לבקשה? האם היא מתחייבת שלא
3 לפרסם שוב את התמונות? האם היא סבורה שהפרסום מותר?
4 כדי להסיר את הספק שיצרה התביעה, אני רואה לנכון להבהיר, כי
5 כיוון שהדיון בערר על צו הפיקוח היה בדלתיים סגורות, הרי בלא
6 אישור מפורש של בית המשפט אסור לפרסם את ההחלטה ואת
7 פרוטוקול הדיון, ואסור לפרסם דבר על מה שהיה בדיון, לרבות דברים
8 שנאמרו, מסמכים שהוצגו, בין אם סודיים כשלעצמם, ובין אם לאו.
9 צד המבקש לפרסם את הפרוטוקול, או ראיה שהוצגה בהליך שהיה
10 בדלתיים סגורות, צריך לבקש היתר מפורש לכך. היתר לפרסם את
11 ההחלטה הסופית בהליך כזו אינו מהווה היתר לפרסם דברים אחרים
12 מן ההליך (כשם שפרסום גזר דין במשפטו של קטין אינו מתיר
13 לפרסם את התסקיר שהוכן בעניינו). אם הראיה הנדונה הושגה
14 ממקור גלוי אחר, שאינו אחד הצדדים להליך, שאלת היתר פרסומה
15 מורכבת יותר, ולא אחווה דעתי עליה כעת.
16 אם תגיש התביעה בקשה לפרסם את התמונות, תינתן למר פיקאר
17 הזדמנות להגיב על הבקשה, ובמידת הצורך יערך דיון ואיזון בין
18 האינטרסים השונים.
19 כיון שעד כה איש לא ביקש היתר לפרסם את תמונותיו של המבקש
20 שהוצגו בהליך, המדינה מנועה מלפרסם או להתיר לאחרים לפרסם
21 את התמונות".

22 18. לטענת התובע, השב"כ עשה שימוש לא הוגן ושלא כדין בתמונותיו, פרסום שפגע בו. לטענתו,
23 הפרסום הקים עוולות של פגיעה בפרטיות ולשון הרע, בגינן הוא זכאי לפיצוי ללא הוכחת
24 נזק. הנתבעת מכחישה את קיומן של עוולות כאמור וטוענת כי בכל מקרה עומדות לה אילו
25 מההגנות הקבועות בחוקים הרלבנטיים.

26 19. התובע הגיש תצהיר עדות ראשית שלו ושל חברו אלעזר ריגר שצילם את ההתרחשויות בארוע
27 המדובר (בו צולם התובע כשהוא רעול פנים). הנתבעת הגישה תצהיר עדות ראשית של
28 המכונה "ניסים" ראש החטיבה לסיכול טרור וחתרנות מקרב יהודים זרים בשב"כ. כל
29 המצהירים נחקרו, כאשר העד מטעם הנתבעת (ניסים) העיד מאחורי פרגוד.

30

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1

טענות הצדדים

2

טענות התובע

3 .20. לטענת התובע, צירוף התמונה לטענות השב"כ "הופך את כל הקערה ומשנה את כל התמונה"
4 (עדותו בעמ' 23, ש' 4). התובע מדגיש את מאפייניו המיוחדים של ההליך המינהלי בו נעשה
5 שימוש בראיות חסויות. לטענתו, בהחלטת בית המשפט הצבאי ביחס לצו ההרחקה שהוצא
6 נגדו נמצא תימוכין לעמדות שני הצדדים. עמדתו, שנתמכת בהפחתה לחצי של תקופת
7 ההרחקה ועמדת השב"כ שנתמכת בהותרת עצם ההרחקה על כנה. לטענתו, העובדה שכל צד
8 ציטט מההחלטה את התומך בעמדתו מצביעה על מאבק בין שתי עמדות קוטביות, כאשר אף
9 אחד, גם לא השופט שדן בתיק חש שהוא יודע את האמת לאמיתה.

10 .21. בנסיבות אלה, ממשיך וטוען התובע, פרסום התמונה על ידי השב"כ היווה "שובר שיוויון"
11 במאבק זה וגרם לקריסה של עמדת ההגנה הציבורית של התובע, שכן, כטענתו, תמונה אחת
12 שווה אלף מילים, ויש בכוחה לתמוך בעמדת השב"כ, באופן מטעה. לטענת התובע פרסום
13 התמונה יצר מצג שקרי כאילו קיימת בידי השב"כ ראיה ישירה להוכחת דפוסי האלימות
14 שייחס השב"כ לתובע, ולא היא.

15 .22. לטענת התובע, הפרסום יצר מצג שווה שקרי, שכן התמונה צולמה בהקשר בו לא ננקטה
16 אלימות כלשהי מצד יהודים בעוד היא פורסמה בהקשר לטענות השב"כ לאלימות מצד
17 יהודים ומצד התובע כשהם רעולי פנים, בהינתן שתיעוד אדם רעול יוצר כשלעצמו רושם
18 לקיומה של פעילות אלימה. מכאן שהתמונה הוצאה שלא כדין ובאופן לא הוגן מההקשר
19 האמיתי בו צולמה ופרסומה באופן זה, בתדרוך ביחס לעליה בטרור יהודי לרבות מצד התובע
20 ("טיולי שבת"), גרם לפגיעה קשה ולא הוגנת בתובע. לטענת התובע, כל אדם שרואה את
21 התמונה בתוך הכתבה למד כי התובע רעול הפנים תועד בזמן טיול שבת אלים, וכך אף הבין
22 זאת הכתב רועי שרון, שהוטעה אף הוא לסבור שמדובר בתובע שצולם בעת הפעילות
23 המבצעית מושא הכתבה.

24 .23. בהקשר זה, טוען התובע, כי גם אם ניסים לא אמר לפישמן שהוא נקט אלימות במועד בו
25 תועד לא ברור מה היתה התכלית של מסירת התמונה, אם לא לגבות את הטענות שמסר
26 ניסים בתדרוך כי התובע יוצא רעול פנים לטיולי שבת אלים. לטענת התובע טיולי השבת
27 נדונו בהרחבה בכתבה ומימד רעילות הפנים הודגש בה מספר פעמים בהקשר לאלימות נוער
28 הגבעות. התובע טוען, כי הנתבעת לא הביאה ראיה כלשהי להסביר מדוע שורבבה תמונה
29 מתוך הקשר לא אלים לתדרוך שמייחס לתובע אלימות וממילא לא הוכח תום לב או
30 התנהלות סבירה או הוגנת.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

24. לטענת התובע, התמונה אשר צולמה בהקשר לא אלים, הוצאה מהקשרה כדי לתמוך בטענת
1 השב"כ לקיומה של אלימות. חוסר הגינות זה גרם להטעית הציבור על חשבון שמו הטוב של
2 התובע ופגע בכוחו לשכנע בצדקת טענותיו במסגרת מאבקו הציבורי. מילא במילים, טוען
3 התובע, כאשר המלל מגובה כביכול בתמונות, אזי התמונה משכנעת ומביאה להישג תודעתי,
4 שלא כדין.
5
25. התובע מדגיש כי השאלה אם בפועל פעל התובע באלימות באותו ארוע מדובר אינה עניינו של
6 הליך זה, שכן היא התבררה ונדונה בבית המשפט הצבאי, שלא הגיע להכרעה נחרצת. השאלה
7 בעניינו היא האם תמונת התובע כשהוא רעול פנים הוצגה באופן הוגן או מטעה, כאשר שאלת
8 עצם האלימות היתה נתונה בפולמוס והאם היה הוגן לפרסם תמונה שצולמה בארוע לא אלים
9 כ"הוכחה לקיומם של ארועים אלימים והתשובה לכך שלילית".
10
26. לטענת התובע פרסום התמונה היווה לשון הרע. התמונה צולמה בארוע לא אלים, צילום אדם
11 רעול פנים יוצר רושם כי הוא עוסק בטרור ורושם זה מתחזק כאשר התמונה באה לגבות
12 מידע מודיעיני לפיו אותו אדם פועל כשהוא רעול פנים לפגוע פיזית בערבים. לטענת התובע,
13 אף שקיומה של עוולת לשון הרע אינה טעונה יסוד נפשי, רובץ לפתחה של הנתבעת אשם ברור
14 והיא כוונה במפורש לתוצאה המטעה שנגרמה לבסוף מפרסום התמונה ולנזק הגדול שנגרם
15 לתובע בעקבות פרסום זה.
16
27. לטענת התובע מקים הפרסום גם שתי עוולות מחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981. העוולה
17 לפי סעיף 7(2) לחוק בדבר פרסום אסור לפי כל דין. התמונה היתה ראייה בהליך שנוהל
18 בדלתיים סגורות ופרסומה היה אסור. העובדה שהתמונה פורסמה בהקשר אחר לא מכשירה
19 את פרסומה לאחר שהיא הוצגה כראיה בהליך המינהלי. הנתבעת לא ביקשה לפרסם את
20 התמונה ופרסומה לא הותר. עוד טוען התובע כי הפרסום מהווה עוולה בניגוד לקבוע בסעיף
21 4(2) לחוק: "פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או
22 לבזותו".
23
28. בשולי הדברים מייחס התובע לנתבעת גם ביצועה של עוולת הרשלנות, ביצירת מצג שווא
24 רשלני בפרסומה של התמונה.
25
- טענות הנתבעת
- 26
27. הנתבעת טוענת כי התובע מייחס לה פרסום לשון הרע שהיא מעולם לא ביצעה ומבקש להטיל
28 עליה את האחריות לבחירות שעשה ולמעשים שהוא עצמו ביקש לפרסם.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

30. לטענת הנתבעת, אין מחלוקת כי התמונה מושא התביעה, שפורסמה עוד קודם לכן ונמצאה ברשות הרבים, נמסרה לעיתונאי אלכס פישמן מבלי שהנתבעת ציינה בפניו כי התובע נקט באלימות בארוע בו היא צולמה. בשיחה עם העיתונאי לא התייחס המכונה "ניסים" (אז ראש "החטיבה לסיכול טרור וחתרנות מקרב יהודים וזרים") לארוע ספציפי אלא למצב הכללי בשטח ולתופעה והמגמה בחודשים שקדמו לכך שבהם התובע הוביל ופיקד על חבורה של פעילים לפשיטות אלימות ויזומות נגד פלסטינים תחת שם הקוד "טיולי שבת", כמו גם להערכה המודיעינית בדבר החשש מתוצאות המשך ההסלמה. בהקשר זה מפנה הנתבעת לעדותו של ניסים (עמ' 25, ש' 17-19 ובעמ' 26, ש' 20-26).
31. עוד טוענת הנתבעת, כי התובע מנסה לאחד שני פרסומים שבוצעו, שרק אחד מהם בוצע על ידי הנתבעת, לכדי פרסום אחד. הראשון, העברת התמונה והראיון שביצע ניסים עם הכתב אלכס פישמן, והשני, הכתבה עצמה שפורסמה בידיעות אחרונות. הנתבעת מדגישה, שרק הפרסום הראשון היה בשליטתה ואילו השני לא בוצע על ידה ולא היתה לה כל השפעה עליו, כמו גם על הציף של הכתב רועי שרון, שבא בעקבותיו, שנגדו מפנה התובע את עיקר זעמו. לטענת הנתבעת, ההחלטה על אופן עריכת הכתבה, תוכנה המדויק, אופן הצגת התמונה, הכיתוב תחת התמונה וההחלטה אם לקבל או לא לקבל את תגובת התובע לכתבה, נוגעים כולם לפרסום השני, שאינו יכול לשמש עילת תביעה נגד הנתבעת או מי מטעמה.
32. הנתבעת מדגישה שהתובע נמנע מלתבוע את הכתב פישמן את עורכו או את העיתון וגם לא את רועי שרון ונמנע גם מלהעיד מי מהם, אף שטענתו המרכזית היא שצירוף התמונה ותוכן הכתבה היא שגרמה לציבור להפסיק לתמוך בקמפיין שלו.
33. הנתבעת מדגישה, כי לא פרסמה לשון הרע נגד התובע ולא פגעה בפרטיותו וכי אם יקבע אחרת עומדים לה הפטורים או ההגנות הקבועות בחוקים הרלבנטיים. הנתבעת גם לא התרשלה כלפי התובע.
34. בכל הקשור לשאלת פרסום לשון הרע מוסיפה וטוענת הנתבעת, כי המידע שמסרה מורכב מתמונה (שצולמה ופורסמה קודם לכן ללא קשר אליה) ושיחת רקע בנושא הרחב של מגמת העליה באלימות באזור יצהר כלפי פלסטינים וכוחות הבטחון. בכל הקשור לתמונה, נטען, כי אף התובע עצמו ציין ש"רעילות פנים" אינה מצביעה בהכרח על פעילות אלימה או לא חוקית ועשויות להיות לה סיבות "הגנתיות" שונות, כפי שהעיד גם חברו אלעזר ריגר. בנסיבות אלה אין לייחס לנתבעת פרסום לשון הרע בנוגע לתמונה עצמה.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 35. הנתבעת מוסיפה וטוענת, ביחס לתמונה, כי מדובר בתמונה שפורסמה קודם לכן (במרץ 2017)
2 בדף פייסבוק של אתר חדשות פלסטיני וכי התמונה ממילא תוארה באופן מפורט ומדויק
3 בפסק דינו של בית המשפט הצבאי, אותו ביקש התובע בעצמו לפרסם.
- 4 36. לשון הרע לה טוען התובע, גורסת הנתבעת, נובעת לטענתו משילוב התמונה עם ההקשר
5 הכולל של הכתבה, הקשר שלא נעשה על ידי הנתבעת ואינו באחריותה, אלא בשליטת הכתב
6 פישמן ובית המשפט שפרסם את החלטתו לבקשת התובע, החלטה שגם בה נזכרה התמונה
7 באותו הקשר שביחס אליו טוען עכשיו התובע להוצאה מן ההקשר. ההקשר הוא אותו הקשר
8 ולא ברור מדוע מלין התובע על ההקשר בענין הכתבה בלבד. הנתבעת שבה ומדגישה בהקשר
9 זה כי לא הוכח שהתמונה נמסרה בהקשר לטענות אלימות מצידו של התובע וממילא לא
10 הוכחה הטעיה או מצג שווא בהקשר זה.
- 11 37. עוד טוענת הנתבעת בהקשר זה, כי מפסק הדין של בית המשפט הצבאי עולה בבירור תמונה
12 קשה ביחס להתנהלות התובע, שגרמה להוצאת הצו המינהלי נגדו ולהתעניינות התקשורתית
13 סביבו.
- 14 38. לטענת הנתבעת, התובע לא הוכיח מה חלקה בלשון הרע, כנדרש, בהינתן שהיא אינה
15 מפרסמת המסמך ואין לה שליטה על תוכן הכתבה, לרבות האופן בו הוצגה בה התמונה.
16 מסירת התמונה שפורסמה כבר בתקשורת ותוארה בפסק הדין ומתן מידע לכתב על המצב
17 הכללי בשטח אינם מהווים לשון הרע שפורסמה על ידי הנתבעת. המידע שנמסר אינו עולה
18 כדי לשון הרע וגם התמונה שנמסרה מתעדת עובדה שארעה ואת בחירת התובע לעטות רעלה
19 על פניו. לציוץ של רועי שרון, שחרה לתובע, אין לנתבעת כל קשר.
- 20 39. עוד טוענת הנתבעת, כי הלכה פסוקה היא שקיימת הבחנה בין אחריות אמצעי תקשורת
21 לאחריות נותן ראיון, שאינו חב באחריות העיתון שהוא השולט באופן הפרסום והצגת
22 הדברים. את תרופתו על התובע לחפש אצל אמצעי התקשורת האחראים לפרסום.
- 23 40. לטענת הנתבעת, היא לא ביצעה עוולות של פרסום לשון הרע, פגיעה בפרטיות ואף לא
24 התרשלה, אולם למען הזהירות, אם יקבע שהעברת התמונה והצגת המגמה של עליה
25 באלימות באזור יצהר לאחר תקופת רגיעה יחסית מהווה לשון הרע או פגיעה בפרטיות, הרי
26 שעומדות לה ההגנות הקבועות בחוקים הרלבנטיים.
- 27 41. ראשית טוענת הנתבעת להגנת אמת הפרסום (ס' 14 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1968
28 וס' 18(3) לחוק הגנת הפרטיות).

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 לטענת הנתבעת היא הוכיחה הן את אמיתות הדברים שפורסמו, הן את קיומו של עניין
2 ציבורי בפרסום, וזאת הן במישור העברת התמונה (שהופצה עוד קודם להעברתה על ידי
3 הנתבעת ושהתובע אישר אמיתותה), הן במישור הראיון (שרובם ככולם של הפרטים שנמסרו
4 בו אף אושרו בהחלטת בית המשפט הצבאי). בהקשר זה מפנה הנתבעת לעד מטעמה שאישר
5 בעדותו הן את אמיתות הדברים, הן את העניין הציבורי בפרסומם (השבת השקט והבטחון
6 לאזור וחשיפת האיום המשמעותי הנובע מהפעילות המתחדשת במקום). הנתבעת מציינת
7 בהקשר זה גם את העובדה שהתובע עצמו אישר את קיומו של העניין הציבורי בבקשתו
8 להסרת איסור הפרסום.
- 9 .42 שנית טוענת הנתבעת להגנת תום הלב בפרסום (ס' 15 (2) ו-11) לחוק איסור לשון הרע וס'
10 18(2)(ב) ו-1(ו) לחוק הגנת הפרטיות ביחד עם החזקה הקבועה בס' 20 שם).
- 11 בהקשר זה טוענת הנתבעת, בין השאר, כי עניינו של התובע, ששימש כנטען "מחולל מרכזי
12 של הפעילות האלימה בגזרת יצהר", והצורך בהרחקתו היה אינטגרלי במניעת ההסלמה
13 והתבססות התשתית האלימה, כעולה מתצהירו של ניסים. בהינתן תמונת המצב בעניינו של
14 התובע, טוענת הנתבעת, והחשש של השירות בדבר התגברות האלימות נוכח פעילות התובע,
15 קיימת חובה חוקית, מוסרית וחברתית למסור תגובה לכתב פישמן. שומה היה על הנתבעת,
16 לטענתה, למסור תגובתה לכתבה ולהציג את עמדתה בפני הציבור, ולו רק מתוקף תפקידה
17 ונסיונה למנוע התדרדרות בטחונית באזור. בענין זה שבה הנתבעת וחוזרת על טענתה כי לא
18 ידעה כיצד יערוך הכתב את הכתבה, באיזה מידע ישתמש, כיצד יציג אותו וכיצד יפרש זאת
19 הקורא.
- 20 .43 עוד טוענת הנתבעת, בהמשך לטענתה דלעיל, כי היא פטורה מאחריות גם בהתאם לסעיף
21 13(9) לחוק איסור לשון הרע וס' 18(1) לחוק הגנת הפרטיות. בהקשר זה טוענת הנתבעת, כי
22 ניסים בעל היתר של רשות מוסמכת כדין למסור את תגובת השירות לכתב פרידמן, בנסיבות
23 דנן.
- 24 .44 לענין ההגנה הקבועה בסעיף 15(11) לחוק איסור לשון הרע, מוסיפה וטוענת הנתבעת, כי
25 התובע לא הוכיח את טענתו לפיה התמונה הוצאה מהקשרה כדי לתמוך בטענות השב"כ
26 לקיומה של אלימות וכי בהקשר זה הוא לא העיד כל עד מאמצעי התקשורת ויש בכך כדי
27 ללמד נגדו, בהתאם להלכה הפסוקה.
- 28 .45 הנתבעת טוענת גם לתחולת הפטור הקבוע בסעיפים 13(5) ו-7 לחוק איסור לשון הרע, שכן
29 מדובר בדין וחשבון נכון והוגן של פסק הדין שפורסם לבקשת התובע.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

46. בתשובה לטענות התובע בענין, טוענת הנתבעת כי לא חל בענינו סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות בדבר הפרת חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניניו הפרטיים של אדם. לטענתה, סעיף זה אינו מכוון לסיטואציה הנידונה כאן ואף לא היתה הפרה של חובת סודיות, שכן מדובר היה בתמונה ממקור גלוי אחר ועצם העובדה שהוצגה בהליך אינו הופך אותה לחסויה. התמונה עצמה תוארה מילולית בהחלטה ובנוסף החיסיון בהליכים מסוג זה מוטל לטובת ההגנה על אינטרס המדינה ולא התובע מאחר שמוצג בו מידע בטחוני רגיש. מכאן שהתובע לא יכול להיבנות מחיסיון זה.

47. לסיום טוענת הנתבעת כי לתובע לא נגרם כל נזק או פגיעה בשמו הטוב נוכח הפרסום. פסק הדין שניתן ופורסם לדרישת התובע, קבע נגדו קביעות פוזיטיביות וחמורות מאד והוא לא ערער עליו. מכאן שממילא היה הציבור חשוף להתנהגות התובע ולתוצאות מעשיו. בהקשר טענת התובע לפגיעה בתמיכה בו, טוענת הנתבעת כי מעדותו של התובע עולה כי לכל היותר פחתה התמיכה בו "במעגלים הרחוקים יותר" ואלה ממילא היו חשופים גם לפסק הדין שניתן, כמו גם לארועים אחרים שארעו עוד טרם פרסום התמונה ופגעו בתמיכה בתובע, כפי שהוא אישר בעצמו. מכאן שירידה בתמיכה נותרה תחושה סובייקטיבית בלבד של התובע וממילא הוא לא הוכיח שנגרם לו נזק המהווה בסיס לפיצוי.

16 דיון והכרעה

48. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות, על נספחיהם ושמעתי את העדים, הגעתי למסקנה כי דין התביעה להידחות.

49. בתמצית יאמר, כי התובע לא הוכיח את טענתו להתקיימותן של עולות פרסום לשון הרע או פגיעה בפרטיות וגם לו היה עושה כן, הרי שלנתבעת עומדות הגנות הקבועות בחוקים אלה.

21 האם פרסמה הנתבעת לשון הרע ביחס לתובע או פגעה בפרטיותו

50. ראשית יש להדגיש, כי אין לתובע טענות כלפי הנתבעת ביחס לעצם המידע שמסרה לכתב (ללא התמונה), מידע, שלפחות את עיקרו הוא ממילא עתר בעצמו לפרסום ברבים, כמופיע בהחלטת בית המשפט הצבאי. התובע גם לא הפנה לפרט כזה או אחר בכתבה שעליו הוא מבסס טענה ללשון הרע, כנדרש על פי דין. גם ב"כ התובע הבהיר במפורש בדיון כי "אין לי כלים משפטיים לתקוף את התדרוך שתדרכתם את אלכס פישמן, זה לא חלק מהתביעה, מותר היה להתייחס לפסק הדין של השופט, לא טענו נגד זה כלום ואין לנו כלים משפטיים להתמודד עם המידעים שנמסרים" (עמ' 27, ש' 33-31). עוד יצוין, כי לדברי המרואיין ניסים חלק מהפרטים בכתבה אף לא נמסרו כלל על ידו (ס' 20 לתצהירו) והדברים לא נסתרו.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

51. לטענת התובע, פגיעתו מה"פרסום" שבוצע על ידי הנתבעת עולה למעשה מצירוף מלל הכתבה שפורסמה על ידי הכתב אלכס פישמן מידיעות אחרונות והתמונה שנמסרה לו והמסקנות שניתן היה להסיק משילוב שכזה (כפי שלטענתו אכן הסיק וציין כתב אחר, רועי שרון). לטענת התובע, רק השילוב בין מלל הכתבה והתמונה הוא שיצר את "לשון הרע", או את "מצג השווא השקרי" כפי שמכנה זאת התובע. לטענת התובע, פרסומה של התמונה, שצולמה בארוע בו לא נקט באלימות בהקשר של טענות השב"כ בכתבה לאלימות מצד יהודים רעולי פנים הוא שיצר את לשון הרע ממנה נפגע.
52. במילותיו של התובע, צירוף התמונה לטענות השב"כ שבכתבה הוא ש"הפך את כל הקערה", והיווה "שובר שיוויון" במאבקו על דעת הקהל, שכן "תמונה אחת שווה אלף מילים". עוד הסביר התובע בעדותו, כי "כשהגשנו את התביעה מרכזנו על הנקודה הכי משמעותית בכתבה... ששמו את התמונה שלי בפנים רעולות ומשתמע מהכתבה שאני פעיל טרור" (עמ' 15, ש' 22-24). לשאלה מפורשת האם בעצם מה שהפריע לו הוא שנכתב שתמונה שלו כשהוא רעול פנים היא תמונה שלו בפעילות מבצעית (כפי שנכתב על ידי רועי שרון), השיב בחיוב (עמ' 16, ש' 29-30).
53. גם ב"כ התובע הבהיר, במהלך הדיון: "הטענה שלי שבצד מידעים ותדרוך לגבי טיולי שבת ואלימות יזומה נגד פלסטינאים וכוחות בטחון שזה תדרוך שהוא חוקי כרכתם תמונה שהיא לא קשורה במעמד של טיולי שבת או של אלימות נגד פלסטינאים ועל ידי כך גרמתם להטעיה כי כל מי שרואה את התמונה שלו רעול פנים חושב שכאן הוא רעול פנים, בוודאי במסגרת מה שדובר עליו בתדרוך, הטיול שבת" (עמ' 27, ש' עד עמ' 28, ש' 2).
54. אלא שאת השילוב בין השניים - הכתבה והתמונה - לא עשתה הנתבעת. זאת עשה הכתב אלכס פישמן ולאחריו הכתב רועי שרון, ולא הוכח כי הנתבעת מסרה לכתב נתונים עובדתיים כלשהם שיהיה בהם כדי לתמוך בכך. במילים אחרות, לא הוכח שהנתבעת מסרה לכתב או אפילו נתנה לו להבין, שתמונתו של התובע רעול פנים צולמה במהלך ארוע אליס מצידו, בבחינת "ראיה ישירה" לטענות הנתבעת כלפיו.
55. בהקשר זה העיד ניסים, המרואיין, עדות ברורה וחד משמעית. למעשה נמסרה התמונה לאחר קיום הראיון, ישירות על ידי דוברות הנתבעת, לאחר שהעברתה אושרה על ידי הנתבעת. לטענתו, האישור שנתן נבע מכך שדובר בתמונה שכבר פורסמה ברבים באמצעי תקשורת גלויים, שהוא דבר חריג כשלעצמו (סעיף 22 לתצהירו).
56. יותר מכך, כפי שהבהיר ניסים בעדותו (עמ' 25, ש' 19-17), בשיחה עם הכתב הוא כלל לא התייחס לארוע ספציפי כזה או אחר, אלא למצב הכללי בשטח ולהערכה המודיעינית של

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 הנתבעת לפיה המשך ההסלמה וההתדרדרות הביטחונית עלול להביא גם לפגיעה בנפש. גם
2 בהמשך עדותו (עמ' 26, ש' 20-26) הוא הדגיש, כי השיחה עם הכתב, לא נסובה סביב ארוע
3 מסוים אלא סביב התופעה והמגמה בחודשים הקודמים, בהם הוביל התובע את "טיולי
4 שבת", שלא היו אלא פשיטות אלימות נגד פלסטינים וכוחות הבטחון.
- 5 .57 גם בכתבה עצמה פורסמה התמונה עם הכיתוב "אלקנה פיקאר בפנים רעולות". למעשה לא
6 ניתן למצוא גם בכתבה את אותו קישור פוזיטיבי שנעשה מאוחר יותר על ידי הכתב רועי שרון
7 בציוץ שפרסם לפיו מדובר בתמונה של התובע "במהלך פעילות מבצעית".
- 8 .58 יש לזכור בהקשר זה כי התמונה תוארה בדיוק בהתאם לכיתוב שהופיע בכתבה, גם בהחלטה
9 שניתנה על ידי בית המשפט הצבאי לערעורים ואשר התובע הוא שעמד על פרסומה. באותה
10 החלטה גם נקבע, בין השאר, כי התובע נצפה במהלך הפרות סדר וארועים אלימים כשהוא
11 רעול פנים ובנסיבות המעלות חשד כבד כי הוא מלבה את האלימות, כאשר הוא אף הודה
12 שהוא משתתף באותם "טיולי שבת" (עמ' 4 להחלטה).
- 13 .59 בהקשר זה לא ניתן לשלול את העובדה שהקישור שביצע הכתב רועי שרון, כמו גם הקישור
14 שהתובע טוען שעשתה דעת הקהל, בין המלל של הכתבה והתמונה, נעשה דווקא נוכח קריאת
15 ההחלטה, שעל פני הדברים מקשרת בעצמה בין התמונה והמלל, בדומה לכתבה. כפי שצוטט
16 לעיל, בהחלטה עצמה נקבע כי קיימות ראיות למעורבות כזו או אחרת של התובע במעשי
17 אלימות. עובדה זו יש בה כדי לפגוע בקשר הסיבתי בין נזקו הנטען של התובע ומסירת
18 התמונה על ידי הנתבעת לעיתונאי והיא מדגישה, ביתר שאת, את הצורך לשמוע את עדותם
19 של העיתונאים המדוברים לצורך הוכחת קשר סיבתי כאמור, העומד בבסיסי תביעתו זו של
20 התובע.
- 21 .60 אלא שהתובע בחר שלא להעיד (וגם לא לתבוע) את אמצעי התקשורת שביצע את הקישור בין
22 המלל לתמונה ובמיוחד בחר שלא להעיד את הכתב אלכס פישמן שיכול היה להתייחס
23 לשאלה מה נאמר לו בדיוק על ידי ניסים בראיון או בהקשר התמונה שנמסרה לו, וכיצד הבין
24 ממנו את הדברים ואת הקשר בין הדברים שנאמרו בראיון והתמונה. גם עדותו של הכתב
25 רועי שרון היתה יכולה לשפוך את האור הנדרש ביחס לשאלה מה עמד בבסיס הקישור הנחרץ
26 שהוא ביצע בין המלל והתמונה. בחירה זו של התובע שלא להעיד את הכתבים ולהותיר את
27 הזירה הראייתית בהקשר זה לנתבעת בלבד, יש בה כדי ללמד נגדו ולבסס ביתר שאת את
28 הקביעה כי הוא לא הוכיח שבמסירת התמונה לכתב ביצעה הנתבעת פרסום לשון הרע.
- 29 .61 התובע טוען, כי אם לא נאמר לכתב שהתובע נקט באלימות במועד בו תועד לא ברורה תכלית
30 מסירת התמונה. לטענתו לא ברור מדוע נמסרה התמונה אם לא לגבות את טענות הנתבעת

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 לפיהן התובע יוצא רעול פנים לטיולי שבת אלימים, במיוחד כאשר "מימד רעילות הפנים"
2 הודגש בכתבה מספר פעמים בהקשר לאלימות נוער הגבעות.
- 3 .62 בהקשר זה הבהיר ניסים כי התמונה נמסרה משום שדובר בתמונה שפורסמה כבר באמצעי
4 תקשורת גלויים, אולם גם אם יש לתהות אחר תכלית מסירת התמונה, לא מדובר בשאלה
5 שיש להותיר כשאלה תיאורטית ולשער ביחס אליה השערות. יש מקום לגבות טענות אלה
6 בראיות והראיות הקיימות בפנינו ביחס למסירת התמונה הן עדותו של ניסים מי שמסר את
7 התמונה. הא ותו לא, וראיות אלה אין בהן כדי לתמוך בהשערת התובע.
- 8 .63 לכך יש להוסיף, כי עדיין טענתו העיקרית של התובע אינה סובבת סביב עצם מסירת התמונה
9 כשלעצמה, אלא מתמקדת בשילוב שנעשה בין התמונה והמלל, שגרם לתובע את נזקו הנטען,
10 וזאת לא עשתה הנתבעת בכל מקרה. זאת עשה הכתב (או הצייצן, לאחריו).
- 11 .64 מקובלת עלי טענת הנתבעת בהקשר זה, כי פרסום התמונה בשילוב המלל, ההקשר בו
12 פורסמה התמונה וההחלטה אם לקבל או לא לקבל את תגובת התובע בטרם הפרסום היא
13 של הכתב ואמצעי התקשורת בו הוא עובד ולא של הנתבעת. ניסים המרואיין הדגיש כי
14 הכתבה לא הועברה לאישורו בטרם פורסמה (ס' 20 לתצהירו). גם התובע עצמו הבהיר כי "זה
15 מאד משנה איך כותבים את הכתבה כדי להאמין לה" (עמ' 17, ש' 21-22). כאמור, העיתונאים
16 או אמצעי התקשורת לא נתבעו על ידי התובע וגם לא הובא מי מטעמם לעדות. כפי שציינה
17 הנתבעת, בהקשר זה, קיימת אבחנה ברורה בין אחריות אמצעי התקשורת המרואיין ואחריות
18 המרואיין (ר' והשוו רע"א 6871/99 רינת נ' רום (21.4.2002)).
- 19 .65 כאמור, עיקר טענתו של התובע הוא בפרסום לשון הרע כתוצאה משילוב המלל והתמונה,
20 אולם לכאורה גם ביחס לתמונה עצמה טוען התובע לפרסום לשון הרע. בהקשר זה טענתו
21 היא כי צילום אדם רעול פנים יוצר רושם שהוא עוסק בטרור. התובע ממשיך כאמור וטוען
22 שאותו רושם מתחזק בשילוב המידע לפיו הוא פועל רעול פנים לפגוע בערבים.
- 23 .66 אין מחלוקת כי התובע בחר להיות רעול פנים באותו מועד שבו צולם והוא אכן מופיע בתמונה
24 כשהוא רעול פנים בדיוק כפי שבחר להיות. אין מחלוקת שהתמונה היא אותנטית ומתעדת
25 את המציאות שהיתה אותה עת. יותר מכך, גם התובע (וגם חברו העד אלעזר ריגר) העידו
26 בעצמם כי "רעילות פנים" כפי שכינה זאת התובע, אינה מעידה בהכרח על אלימות מצידו של
27 רעול הפנים או פעילות בלתי חוקית מצידו וכי עשויות להיות לה סיבות "הגנתיות" שונות,
28 למשל להימנע משאיפת חומרים בלתי רצויים, כפי שהסביר התובע ביחס לתמונה זו עצמה,
29 או למנוע זיהוי ע"י הפלסטינים (עמ' 14, ש' 1-2, 15-16, 33-34). מכאן, שקשה לראות בעצם
30 פרסום תמונה של אדם רעול פנים בפני עצמה (וללא הקשר הכתבה במסגרתה פורסמה) משום

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 לשון הרע ולכן גם התובע מדגיש את הרושם שיוצרת תמונתו כרעול פנים ביחד עם המידע
2 המתואר בכתבה.
- 3 67. על אלה יש להוסיף את העובדה שהתמונה תוארה (בדיוק כפי שתוארה בכתבה) בהחלטת
4 בית המשפט הצבאי לערעורים. תמונה אמנם שווה, לעיתים, אלף מילים, אולם בעניינינו קשה
5 לומר שיש מרחק כה רב בין המילים "תמונה של התובע רעול פנים" לתמונה של התובע רעול
6 פנים. במילים אחרות, הפער בין המציאות העובדתית שבאה לידי ביטוי בהחלטת בית
7 המשפט הצבאי לבין תמונת התובע רעול פנים אינו גדול ובוודאי אינו כה גדול כטענת התובע
8 באופן שיש בו, כדבריו, כדי "להפוך את הקערה על פיה".
- 9 68. בנסיבות אלה קשה לראות בפרסום שנעשה (על ידי הנתבעת) גם ככזה העונה על הגדרת
10 העוולה שבסעיף 4(2) לחוק הגנת הפרטיות (פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן
11 עלול הפרסום להשפילו או לבזותו). גם כאן את הנסיבות שגרמו לפרסום התמונה להיות
12 פגיעה בפרטיות לגרסת התובע יצר (למעשה גם לגרסת התובע עצמו) הכתב ולא הנתבעת.
- 13 69. מכאן, שלא מצאתי שיש בפרסום שעשתה הנתבעת ביחס למידע (לגביו כאמור לא הליון) או
14 התמונה (שמסרה לכתב) כדי להוות פרסום לשון הרע או פגיעה בפרטיותו של התובע. אולם
15 גם אם יאמר אחרת, היינו כי פרסום תמונה של אדם כשהוא רעול פנים היא בבחינת לשון
16 הרע בפני עצמה, או כי יש לייחס לנתבעת אחריות כלשהי לקשר שנעשה בין המלל שבכתבה
17 ובתמונה, הרי שעומדות לנתבעת חסינויות או הגנות על פי חוקים אלה, כמפורט להלן.
- 18 70. בשולי הדברים יאמר, כי מאותן סיבות ממש, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, יש לדחות גם את
19 טענת התובע לפיה הנתבעת התרשלה כלפיו בהצגה של מצג שווא רשלני.
- 20 לחלופין - האם עומדת לנתבעת חסינות או הגנה ביחס לפרסום
- 21 71. ברע"א 751/10 פלוני נ' אילנה דיין-אורבך (8.2.12) התווה כב' השופט י' עמית את "תרשים
22 הזרימה" בתביעת לשון הרע ואת סדר בחינת הטענות כדלקמן:
- 23 "בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת
24 מארבע החלופות בהגדרה על פי סעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד
25 הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית, עוברים
26 לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות
27 (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד'
28 אמות אחת החסינויות, דין התביעה להדחות. אם לא כן, אנו עוברים
29 לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1 בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה – אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם
 2 הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן
 3 בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15
 4 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום
 5 אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או אז עוברים לשלב
 6 הרביעי של הסעדים".

7 72. במילים אחרות, סדר הבדיקה מחייב בחינת קיומה של חסינות מוחלטת תחילה (פרסום
 8 ש"לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי", ס' 13 לחוק), בהעדרה יש להמשיך ולבחון את
 9 הגנת אמת הפרסום (ס' 14) ורק בהעדר כל אלה יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום
 10 לב המפרסם בהתאם לאחת מהחלופות (ס' 15 ו-16). להלן אלך בדרך כפי שהותוותה לעיל.

11 חסינות - פרסומים מותרים (ס' 13 לחוק)

12 73. הנתבעת טוענת כי הפרסום חוסה תחת חסינות "פרסום מותר" בהתאם לסעיפים קטנים 5
 13 ו-7 לסעיף 13 לחוק, כדין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר בהחלטת בית המשפט הצבאי
 14 לערעורים. ס' 18(1) לחוק הגנת הפרטיות מפנה גם הוא, כהגנה, לפרסום שנעשה בנסיבות ס'
 15 13 לחוק איסור לשון הרע.

16 74. כך נקבע בסעיפים הרלבנטיים לסעיף 13:

17 "5) פרסום על ידי שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל
 18 סמכות שיפוטית או מעין-שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון
 19 בפניהם, או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין
 20 או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;
 21 ...

22 (7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5)
 23 או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;

24 75. תנאי מקדמי לתחולת ההגנה (או החסינות) הקבועה, בין השאר, בסעיף 13(7) לחוק "הוא
 25 שהמפרסם הציג את הפרסום שלו כחזרה גרידא על דברים שנאמרו בפרסום קודם. עצם
 26 העובדה שהדברים שהופיעו בפרסום אחד הופיעו גם בפרסום קודם, אשר החזרה עליו יכולה
 27 להיות מוגנת, אינה מקנה כשלעצמה הגנה לפרסום המאוחר" (א' שנהר, דיני לשון הרע, נבו
 28 1997, בעמ' 205).

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

76. כאמור, אין מחלוקת, כי מדובר בתמונה שפורסמה בעבר באתר פלסטיני ושימשה כראייה גלויה בהליך המנהלי. לטענת הנתבעת, מסיבה זו ממש נבחרה התמונה למסירה לכתב (ס' 23 לתצהיר ניסים). מעדות ניסים ותצהירו עולה כי המניע למסירת התמונה היה בעיקרו עובדת היותה ראיה בהליך המינהלי שמצאה ביטויה גם בהחלטה שניתנה בו. אלא, שאין גם מחלוקת, כי התמונה עצמה לא פורסמה ביחד עם החלטת בית המשפט כחלק ממנה. התמונה עצמה מתוארת במדויק בהחלטה שהתובע ביקש לפרסם, אולם היא לא כלולה בו כתמונה.
77. בנוסף, השאלה הנשאלת בעניננו אינה כיצד הציג הכתב את הפרסום (שהרי על כך אין לנתבעת כל שליטה), אלא כיצד הציג ניסים את הפרסום (התמונה) לכתב. לא הוברר אם ניסים הבהיר במפורש לכתב פישמן כי התמונה שנמסרה לו היא בדיוק זו שהוצגה ותוארה בהליך המשפטי, באופן שדברי ניסים יהוו "פרסום חוזר" לפרסום קודם וכיצד בדיוק הבין זאת הכתב. מכל מקום, אין כאמור מחלוקת על כך שאין בפנינו חזרה על "פרסום" קודם, שכן התמונה לא פורסמה כאמור ביחד עם ההחלטה.
78. בנסיבות אלה קיים לפחות ספק בתחולת החסינות הקבועה בסעיף 13(7) לחוק ולא ניתן לקבוע כי זו עומדת לנתבעת.
79. עוד טוענת הנתבעת כי הפרסום חוסה תחת חסינות פרסום מותר בהתאם לסעיף קטן 9 לסעיף 13, לפיו:
- "(9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור;".**
80. סעיף זה כולל 3 חלופות אפשריות לתחולת החסינות: פרסום שיש חובה לעשותו על פי דין, פרסום שיש חובה לעשות על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או פרסום שיש רשות לעשותו על פי היתר של רשות המוסמכת לכך כדין.
81. הנתבעת אינה טוענת להתקיימות החלופה הראשונה ומתקשה לטעון להתקיימות החלופה השנייה (ס' 67 לסיכומיה), אולם לטענתה חלה החלופה השלישית, בדבר רשות לפרסם על פי היתר רשות מוסמכת, באשר ניסים היה בעל היתר של רשות מוסמכת כדין למסור את תגובת הנתבעת לכתב, לרבות התמונה.
82. מקובלת עלי טענת הנתבעת לפיה ניסים היה, לכל הפחות, רשאי לערוך ראיון עם הכתב ולמסור לו במסגרתו מידע (שביחס אליו אין לתובע טענות כאמור ושממילא הופיע בעיקרו בהחלטה) ואף את התמונה, שתוארה אף היא בהחלטה. כל זאת במסגרת המידע שהיה בידי

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1 הנתבעת בדבר החשש להתגברות האלימות באזור ולשלום הציבור בעקבות זאת, חשש
2 שבמסגרתו אף הוצא אותו צו הרחקה מינהלי נגד התובע. יש לציין בהקשר זה כי אף שתוקף
3 הצו הופחת מ-4 חודשים לחודשיים אין בו כדי להעלות או להוריד מהעובדה שניתן צו
4 הרחקה לתקופה שנותרה משמעותית בפני עצמה.

5 הגנת אמת הפרסום (ס' 14)

6 83. כידוע, הגנת אמת הפרסום (ס' 14) מחייבת "שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין
7 ציבורי...". גם סעיף 18(3) לחוק הפרטיות קובע כי "בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה
8 בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב".

9 84. אין מחלוקת כי המידע שנמסר היה אמת וגם התמונה שנמסרה היא אמיתית, היינו תמונה
10 של התובע כשהוא רעול פנים, כפי שפורסם עוד קודם להחלטת בית המשפט הצבאי.

11 85. בחינת קיומו של ענין ציבורי תיעשה על רקע נסיבות המקרה (רע"א 10520/03 איתמר בן
12 גביר נ' אמנון דנקנר (23.12.2004). בעניננו, תוארו נסיבות אלה בהרחבה, הן בתצהירו של
13 ניסים, הן בעדותו בבית המשפט והן לא נסתרו. הנסיבות עלו גם מהחלטת בית המשפט
14 הצבאי לערעורים, שכאמור אף שקיצר את תקופת הרחקתו של התובע, לא ביטל אותה.
15 עיקרם של דברים, בחשיפת מגמת העליה בפעילות האלימה נגד פלסטינים באזור, בחלקו
16 ומקומו של התובע בפעילות זו ובחשש מהידרדרות כוללת של המצב הבטחוני, תוך ניסיון
17 למנוע את ההסלמה. נסיבות אלה בהחלט מקימות את אותו ענין ציבורי הנדרש לצורך
18 תחולת הגנת אמת הפרסום.

19 86. יש לזכור, כי גם בהחלטת בית המשפט נקבע, בין השאר, כי הורם הנטל להסיק "... כי
20 המערער בעל מעמד והשפעה על הצעירים שהוא מעסיק ומארח בביתו, וכי בהשפעתו יצאו
21 לפעילות אלימה. עוד מלמדות הראיות, כי למערער כוונה להוסיף להיות מעורב באלימות
22 באזור יצהר. ניסיון העבר מלמד, כי מימוש כוונותיו יוביל, קרוב לוודאי, לפגיעה בביטחון
23 האזור, בשלום של שכניו הפלסטיניים וברכושם".

24 87. נוכח עדותו של ניסים והחלטת בית המשפט, שהתובע עצמו מצא שיש בפרסומה משום ענין
25 לציבור (או במילותיו "משמעות ציבורית רחבה"), קשה לחלוק על קיומו של ענין ציבורי.

26 88. לפיכך מצאתי כי לנתבעת עומדת הגנת אמת הפרסום.

27

28

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1 הגנת תום הלב בפרסום (סעיפים 15 ו-16)

2 89. סעיף 15 לחוק, שעניינו הגנת תום לב, קובע, כי "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע
3 תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות
4 האלו:"

5 "2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו
6 חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;
7 ...

8 11) הפרסום לא היה אלא מסירת ידיעה לעורך אמצעי תקשורת או
9 לנציגו כדי שיבחן שאלת פרסומה באמצעי התקשורת."

10 90. מוסיף וקובע סעיף 16(א) לחוק, כי אם הוכיח נתבע "שעשה את הפרסום באחת הנסיבות
11 האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה
12 את הפרסום בתום לב". דברים מקבילים נקבעו גם בסעיפים 18(2) (ב) ו(ו) וכן ס' 20 לחוק
13 הגנת הפרטיות.

14 91. החוק אינו מגדיר את מהות "תום הלב" הנדרשת ביחס לכל אחד מסעיפי המשנה שבו, אולם
15 ניתן ללמוד על טיבו של אותו "תום לב" גם באמצעות היקש מהחזקות הקבועות בסעיף 16
16 לחוק (ר' ע"א 723/74 הארץ נ' חברת החשמל, פד"י לא(2)281).

17 92. לבד ממרכיב תום הלב, המשותף לכלל הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, על מנת שיחולו
18 הנסיבות המנויות בסעיף 15(2), על המפרסם להוכיח 3 מרכיבים מצטברים נוספים: שהיתה
19 עליו חובה לעשות את הפרסום, שהחובה חלה בנוגע לכל מי שהופנה אליו הפרסום ושהחובה
20 אכן חייבה אותו לפרסם את הפרסום המסוים המהווה את עילת ההליך. העדרו של אחד
21 המרכיבים ישלול מהמפרסם את תחולת ההגנה (ר' א' שנהר, דיני לשון הרע, נבו 1997, בעמ'
22 282).

23 93. בעניננו יש להזכיר, כי הנתבעת לא יזמה את הפרסום (הראיון ומסירת התמונה) אלא
24 נתבקשה ליתן תגובתה ועמדתה לפניית הכתב פישמן ביחס למצב הביטחוני המדובר, נושא
25 שנשא עימו עניין ציבורי לא מבוטל הן מנקודת מבט הכתב, הן מנקודת מבט הנתבעת, בניסיון
26 להעלות את המודעות בנושא ולמניעת הסלמה בטחונית ופגיעה בחיי אדם, כפי שצוין לעיל.
27 בנסיבות אלה, פעולת הנתבעת בפרסום המידע המדובר עשויה בהחלט לחסות תחת קיומה
28 של חובה מוסרית או חברתית לעשות כן.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

- 1 94. כמצוין לעיל, לתובע אין למעשה טענות ביחס למידע שנמסר לכתב והשאלה הנשאלת היא
2 האם ניתן לקבוע כי גם מסירת התמונה הספציפית שנמסרה היוותה חלק מאותה חובה
3 שהוטלה על הנתבעת.
- 4 95. לטעמי, אף אם ניתן לומר כי היתה מוטלת על הנתבעת החובה המוסרית לפרסם את המידע
5 שפרסמה, לא הוכח במידה מספקת, כי היתה מוטלת על הנתבעת החובה לפרסם, בנוסף לכך,
6 גם את התמונה. כפי שהבהירה הנתבעת, הפרסום שביצעה מורכב משניים. המידע והתמונה.
7 אלא שבטיעוניה ביחס לתחולת ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק מתייחסת הנתבעת רק למידע
8 שנמסר ולא מתייחסת ספציפית גם לתמונה.
- 9 96. מכאן שקיים ספק אם חלה בענייננו ההגנה הקבועה בסעיף 15(2) לחוק, אולם בכל מקרה
10 מתקיימות נסיבות סעיף 15(11) לפיהן נמסרו המידע והתמונה לכתב כדי שיבחן את פרסומם
11 בתקשורת, בהתאם להחלטתו ושיקול דעתו ומבלי שלנתבעת היתה כל שליטה בנושא.
12 בהקשר זה לא ניתן לטעמי לקבוע כי הנתבעת חרגה הנתבעת מתחום הסביר באותן הנסיבות,
13 כפי שצוינו לעיל. מכאן שניתן לקבוע כי מתקיימת בענין זה חזקת תום הלב.
- 14 **פגיעה בפרטיות – הפרת חובת סודיות**
- 15 97. לטענת התובע, הנתבעת ביצעה כלפיו גם עוולה של פגיעה בפרטיות מכח סעיף 2 לחוק הגנת
16 הפרטיות, הקובע כי פגיעה בפרטיות היא גם "7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי
17 ענייני הפרטיים של אדם".
- 18 98. בהקשר זה טוען התובע, כי התמונה הוגשה כראיה בהליך שנוהל בדלתיים סגורות, להצדקת
19 הצו שניתן נגד התובע והיתה אסורה לפרסום כפי שנקבע גם על ידי בית המשפט הצבאי.
20 הטענה כי היא פורסמה בהקשר אחר לא מכשירה פרסומה על ידי הנתבעת, כל עוד לא ביקשה
21 וקיבלה היתר לבד מבית המשפט הצבאי.
- 22 99. לטענת התובעת הסעיף אינו מכוון לסיטואציה הנדונה ולא היתה בענייננו הפרה של חובת
23 הסודיות. התמונה הוצגה כראיה גלויה בהליך אולם אין בכך כדי לקבוע כי לא ניתן היה
24 להעבירה לכתב שכן מדובר בתמונה ממקור גלוי שאינו אחד הצדדים להליך ובענין זה לא
25 החליט בית המשפט. עצם העובדה שהתמונה הוצגה כראיה אינו הופך אותה לחסויה, מעבר
26 לכך שהיא תוארה באופן מילולי בהחלטה שהותרה לפרסום לבקשת התובע. בנוסף טוענת
27 הנתבעת, כי החיסיון בהליכים אלה מוטל לטובת הגנה על אינטרס של המדינה ולא לטובת
28 התובע ומשכך הוא אינו יכול להיבנות מטענה לפגיעה בו בשל הפרת החיסיון שלכלל לא נועד
29 להגן על אינטרס שלו.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

100. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בענין זה הגעתי למסקנה כי לא הוכח שהנתבעת פגעה
בפרטיות התובע, בהתאם לחלופה המדובר שבהגדרת פגיעה בפרטיות.

101. כמצוין לעיל, חלופה זו עוסקת ב"הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניניו הפרטיים
של אדם". ראשית, התובע לא הבהיר במפורש בתביעתו מהו אותו דין לו הוא טוען ומכל
מקום לא הבהיר כיצד יש לפרש את "חובת הסודיות" שנקבעה בו וכיצד היא מכוונת להגן
עליו מפני הפרתה.

102. לטעמי, קיים גם קושי לראות באותו "איסור פרסום" לו טוען התובע כחובת סודיות שנקבעה
"לגבי עניניו הפרטיים". מכאן גם הקושי לראות בפרסום התמונה כהפרה של אותה חובה
וכעילה לתביעה בגין פגיעה בפרטיותו. במילים אחרות, גם אם הפרה הנתבעת את "איסור
הפרסום", על כל המשתמע מכך, לא הוכח בפני כי יש בהפרה זו כדי להקים לתובע עילה בגין
עוולה של פגיעה בפרטיות.

טענת התובע לנזק

103. משנקבע כי הנתבעת לא פרסמה לשון הרע נגד התובע ולא פגעה בפרטיותו וכי גם אם עשתה
כן היא חוסה תחת חסינות או הגנה כקבוע חוקים אלה, מתייתר הצורך לדון בשאלת הנזק
שהתובע טוען שנגרם לו ושבגיניו הוא עותר לפיצוי.

104. מבלי לגרוע מכך, מהראיות שהובאו עולה כי התובע גם לא הוכיח את נזקו הנטען.

105. כאמור, לטענת התובע פרסום התמונה בהקשר הכתבה סייע לנתבעת "להדוף" את מסעו
לטיהור שמו.

106. אלא שמעדותו של התובע עצמו עלה שבמעגל הקרוב אליו נמשכה התמיכה בו (עמ' 22, ש'
20-19). טענתו כי המעגלים הרחוקים ואנשי הציבור שתמכו בו הפסיקו לתמוך בו בשל
הפרסום (ולא ההחלטה, המציירת תמונה קשה בפני עצמה) לא הוכחה.

107. תחושת התובע שהתמיכה בו ירדה נותרה סובייקטיבית ולא התיישבה עם תשובותיו בענין
זה בחקירתו (עמ' 21). בנוסף, התובע הבהיר גם כי גם פעילות תג מחיר שהזכירה את שמו
(ריסוס הכיתוב "פיקאר המלך" על מכונית), פגעה בתמיכה בו. על כל אלה יש להוסיף כי
התובע לא זימן עדים כלשהם ביחס לטענתו לנזק.

סיכומם של דברים

108. התביעה נדחית.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 19-06-15855 פיקאר נ' מדינת ישראל

1 109. התובע יישא בהוצאות הנתבעת (שכ"ט עו"ד) בסך של 7,500 ₪.

2

3

4

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ג, 04 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.

5

מיכל הירשפלד, שופטת

6
7

